

Ivo Godnič

92 GODNIČ Ivo

C/ GODNIČ Ivo

02.08.03

DELO OP

Govo kot mislim

Vesna

Tole bo precej neobičajen intervju, tako kot je neobičajen tokratni sogovornik. Njegova prijateljica Desa Muck je v enem zadnjih portretov zapisala, da bi ga bilo treba zaščititi kot Lipicance ali idrijske žlikrofe, ker je eden tistih redkih »naravnih genijev, ki zgolj s svojo notranjo naravnostjo spravi ljudi v smejalno blaznost.« Ne da bi se ob tem posebej trudil. Zgodbe govori s celim telesom. 7

Nekateri igralci pravijo, da je najbolj vznemirljiva tista vloga, ki je najbolj v nasprotju z igralčevo osebnostjo. Kje, mislite, je vzrok, da ste v določenem obdobju zasedali predvsem ženske vloge?

To ni odvisno od mene, ampak od režiserja in njegove vizije. Če se njemu zazdi, da se bom prav v ženski vlogi najbolj približal njegovi zamisli, potem bom odigral žensko, saj sem igralec. Ne prijavljam se namreč na razpise, evo me, Ivo Godnič, specialist za ženske vloge.

Arabella, Teta Magda, Mona Liza, novinarka Vesna Malalan ... Zdi se, da so prav komične ženske vloge zasenčile vse vaše »resnejše«, moške ...

Verjetno je razlog tudi ta, da je v Sloveniji malo kvalitetnih komikov, ki bi dobro odigrali ženske vloge. Na podoben način, torej satirično komičen, ki se mu je zdela ...

nič, igralec

orim Tito, kot Tito

1 Milek

Sestre, in nenadoma so me klicali iz vseh novinarskih redakcij in me spraševali, kaj si pa jaz zdaj mislim o tem. Kot da sem nekakšen strokovnjak za travestite, dragqueens in transseksualce. Razložil sem jim, da Sestre furajo imidž travestita, torej moškega, ki nastopa obleden kot ženska, da je to del šovbiznisa, medtem ko sem jaz igralec, ki si je za razvedrilo oddajo zamislil vlogo Vesne Malalan.

Za nekatere travestite velja, da ko se oblečejo v ženska oblačila, doživljajo posebno erotično vznemirjenje. Vas preobleka sicer ne preveč zapeljivo »tetaste« gospe Malalanove« ni vznemirila?

Mene kot igralca vznemirja vsaka preobleka, zato tudi sem igralec! Če dam nase kostum Hamleta, krono in masko, je zame to prav tako vznemirljivo, kot če se oblečem v žensko. Uživam, kadar kot igralec nadenem nase kateri koli kostim, ker je to pripomoček, orodje, da se potopim v lik, ki ga bom igral. Občutek je podobno rajcig, če se oblečem v palčka v Sneguljčici, v inkvizitorja v Imenu rože ali v Teto Mag-

uporniškim pogledom, ki spominja na Jamesa Deana.) Star je bil 56 let, ko sem se rodil.

Vsi vaši intervjuji govorijo večinoma o vaši najdlje trajajoči vlogi maršala Tita, toda nikoli niste zares povedali, kaj je tisto, kar vas je tako pretreslo, da toliko časa, skoraj trinajst let, vztrajate v tej vlogi?

Odgovor je samo eden. Njegova karizma.

Večkrat poudarjajo »skrivnostno naključje«, da je Tito umrl prav na vaš rojstni dan, 4. maja?

To ni nič takšnega, naključje pač. Če že hočete mistiko ... kot sedemnajstleten mulc sem pol leta pred tem napovedal, da bo umrl na moj rojstni dan, pet minut čez tri.

Je to nov igralski prijem?

Ne, čista resnica. Ko so Titu odrezali levo nogo, 3. januarja 1980, bi morali na srednji kemijski šoli na Aškerčevi, v razredu 6. a, pisati šolsko matematično nalogo. V razred je prišel profesor Kovačič, nikoli ga ne bom pozabil, in se zastrmel v sliko Tita na steni, kot bi se mu prika-

vse mi igralskimi sredstvi, ki jih premore, z najrazličnejšimi narečji in neverjetno obrazno mimiko, ki se menja tako hitro, kot bi pritiskal na daljinca. Med dolgimi monologi Iva Godniča, ki jih je nemogoče prekiniti z vprašanjem, zaživijo liki, ki jih nisi nikoli srečal, a jih vidiš pred sabo, slišiš, kako govorijo, vidiš kako so oblečeni, kako dišijo, lahko prešteješ gube na njihovih obrazih. Kot bi gledal film. In včasih te to zmede do te mere, da ne veš, koga moraš prekiniti z vprašanjem, maršala Tita, hrvaškega policista, kraškega duhovnika, Jovanko ali Vesno Malalan. In tako sva sedela v njegovem stanovanju, opremljenem z različnimi relikvijami, s slikami Tita, Stalina in Che Guevare na stenah, s kozarčkom terana na mizici v bidermajerskem slogu in s partizanskimi pesmimi za zvočno kuliso, medtem, ko sem se poslovlila od klasičnih vprašanj in poskušala samo uokviriti njegove čudne dolge monologe, ki so zavijali v neverjetne smeri in zavoje ... Dokler ni nenadoma, kot bi se streznil, pogledal na uro. Čas je. Zdaj moram na Kras. Oleandri in kivi čakajo.

komičen, bi po mojem lahko dobro žensko vlogo odigrali tudi Jernej Šugman, Ljodje Svete, Janez Škof ... potem pa se že kar neha.

Ker sem očitno v Arabelli naredil dober lik, me je potem poklical neki režiser in me angažiral v reklami za neke kapljice, poklical me je Mla-kar, ali bi igral Teto Magdo Svetlane Makarovič v Kranju, v Gleju so hoteli, da igram Mona Lizo ... In tako hočeš nočeš dobiš neki pečat. Dokler ni prišel še Mario in mi ponudil vlogo v svoji oddaji. Zanimivo, da sva se najprej dogovarjala samo za vlogo novinarja. Potem sem razmišljal, da igrati novinarja res ni ravno izziv in igralski presežek, igralcev, ki bi bili kandidati za to, je malo morje; in ker sem že ravno padel v te ženske like, sem mu sam predlagal žensko različico novinarja – Vesno Malalan.

Po svoje ste prav s tem, ko ste v najbolj gledani oddaji v prime timu nastopili kot ženska, nehoti poskrbeli za prebijanje določenih predsodkov in rušenje tabujev?

Tako pravijo. Gotovo je prvič, da se je v najbolj gledanem nedeljskem televizijskem terminu pojavil takšen lik. Vse prejšnje ženske vloge sem namreč odigral na gledaliških odrih, šele tukaj, v nedeljski oddaji, sem zares videl, kakšna je razlika med »ljubitelji gledališča« in gledalci oddaje, kakršne so Zoom, Mario ali Štrudl: da so to tudi tisti ljudje, ki gledajo tudi razne fafalde in esmeralde, ne bi bil rad žaljiv, toda to je dejstvo. Očitno so mojo Vesno doumeli drugače.

Kako to mislite? Vesna Malalan je gotovo eden najbolj priljubljenih slovenskih televizijskih komičnih likov v zadnjem času, podobno kot je bil Šugmanov Veso v Teatru Paradižnik.

Že res. In priznam tudi, da takšnega odziva in feedbacka kot na zadnji oddaji z Mariom in Deso v avditoriju v Portorožu v svoji karieri še nisem doživel. Ko je prišla na oder Vesna Malalan, so ljudje dobesedno noreli.

A če bi videli, kakšna pisma sem dobival še med oddajo, bi hitro dojel, kakšna je realnost. Najprej mi jih na televiziji sploh niso hoteli pokazati, ker so se bali, da bom čisto izgubil veselje do vloge. In sem ga res. Kakšni psihopati! Mojo vlogo Malalanove so razumeli kot željo po spremembi spola. Spet druge, ki so bili prepričani, da sem res ženska, je strašno motilo, da se na televiziji pojavljam s kosmatimi nogami in rokami, tretji so pisali, naj raje kot za socialno ogrožene družine zbiramo denar za operacijo za spremembo mojega spola ... In tako dalje. Očitno je ta vloga v v delu zakompleksanih, butalskih homofobičnih Slovencev sprožila čudne frustracije.

Nikoli ni bilo videti, da bi se vas to, kar mislijo drugi, posebej dotaknilo.

Saj se me ni dotaknilo, razbesnelo me je. Neumnost me vedno spravi v bes. Da mene, igralca, enačijo s travestitom, celo s transseksualcem!? Še bolj se je to pokazalo, ko so na Emi zmagale

do igrala ne denimo vlog na mace in kiko.

In vendar se zdi, da najbolj od vsega uživate v provokaciji? Če pomislim na vašo izjavo za Studio City, v kateri ste »prizadeli verska čustva« s tem, ko ste travestite imenovali tudi duhovščino.

Nič nisem žalil, rekel sem samo, da če Slovenci v vsakem tipu, ki se obleče v krilo, vidijo travestita, potem naj se raje obrnejo na najnižjega kaplana, nadškofa Rodeta ali na papeža, ki so po tej logiki prav tako travestiti, saj nosijo krila že dva tisoč let ... Zakaj potem njih ne sprašujete o fenomenu Sester? To so dali na Studio City in potem je bila cela frka.

V Bergerjevi predstavi Ime rože ste oblikovali lik inkvizitorja Bernarda Guya, ki po mimiki, načinu govora sumljivo spominja na našega nadškofa Rodeta?

Seveda, saj to sem naredil namerno. Zame osebno povezava ni naključna, Rode s podobno inkvizitorsko držo prav tako žali tiste, ki ne spadajo v krog njegovih ovčic, ki mislijo in živijo drugače, kot predpisuje njegova vera. Kje so tukaj brezpogojna krščanska ljubezen, odpustanje in sočutje? Če je on dušni pastir matere cerkve, potem naj se ukvarja s svojimi ovčicami, nas, ki to nismo, pa naj ne žali in naj nas pušči na miru.

Se vam zdi, da vas gospod metropolit žali?

Če se za kaj imam, se imam za zavednega Slovence. Mojega očeta, ki je bil od leta 1925 do 1941 kot zaveden tigrovec, Primorec in Slovenec v hosti in se boril za stvar, v katero je verjel z vso dušo ..., je izdal župnik, kot tigrovca so ga že leta 1930 mučili, bičali, obsodili na smrt, na prvem in drugem tržaškem procesu. Kakor koli, do svoje države smo prišli prek Titove Jugoslavije, ne prek tretjega rajha in raznih Bernikov in Drobničev. Kar napišite to. Za tem absolutno stojim.

Že vaše stanovanje je dokaz, da je potreba po veri v vsakem od nas. Kaj bi sicer pomenil ta rdeči oltar Titu v vašem kotu?

To ni nikakršen oltar, to je moj minimuzej »25. maj«. Za tiste, ki ne vedo, kaj je to, naj povem, da je bil na Dedinju muzej, v bližini grobnice Maršala Tita, kjer so spravljene razni spominski predmeti in darila državnikov neuvrščenih ... Nisem rekel, da sem ateist, tako butast že nisem. Toda če je Kristus simbol krščanstva, jaz na svojem oltarju, če že vztrajate, da ga tako imenujem, nimam Tita kot simbol komunizma, nikakor ne. To je preprosto moj rdeči kotiček, spomin na življenje in delo Josipa Broza Tita. Nikoli nisem bil v partiji, pa tudi krščen nisem.

Vas pa očitno zelo privlačijo ti veliki revolucionarji, simboli boja za svobodo, kot so Che Guevara, Lenin, Tito ...?

(Nasmešek, s katerim prelišči vprašanje; v roke vzame knjigo o organizaciji Tigr.) Moj oče, Nič si nisva podobna. (Pokaže na sliko mladeniča z

zala Mati božja v Stahovici. Strmel je v tisto sliko, v razredu čista tišina, potem se je obrnil k nam in rekel z ubitim glasom: Ne bomo pisali naloge. Danes so tovarišu Titu odrezali levo nogo. To je rekel tako, kot bi bil Tito že mrtev. Seveda smo se vsi zavedali, kaj pomeni, če 87-letniku odrežeš nogo, pa vendar. Takrat sem se obrnil k sošolcu, Romanu Osojniku, ki se tega še danes spomni, in mu rekel: Tito ne bo umrl zdaj, umrl bo natanko na moj rojstni dan, 4. maja, pet minut čez tri popoldne. Ne vem, zakaj sem to rekel, kar rekel sem pač, itak mi ni nihče verjel, še sam sebi ne.

Vas je Tito obsedel že kot najstnika?

Gotovo je bil takrat zame največji magnet. Stanoval sem ravno ob cesti na Brdo, kjer so se vozili z Brnika v rezidenco na Brdo, videl sem ga najmanj tridesetkrat, spomnim se vseh neuvrščenih, ki so jih vozili na Brdo, pa Nixon, Brežnjev, Elizabete ... Vse sem spremljal. Zdaj bom povedal nekaj, česar nisem še nikomur. Tretjega januarja 1980 sem slišal siren, stekel sem na cesto. Bil sem skoraj sam na cesti, zagledal sem ga v avtu in Tito me je prvič pogledal ... Ves čas, ko sem tekel ob avtu, je strmel vame ... Takrat se je v meni nekaj premaknilo, še zdaj si tega ne znam razložiti. Takoj po njegovi smrti sem se zavedel, da z lahkoto posnemam njegov način govora, njegovo mimiko ... Tudi zdaj govorim kot Tito in mislim kot Tito, ne kot igralec, ki igra Tita.

Glede na to, da ste preštudirali vse njegove govore, prebrali vse obstoječe biografije, kaj si mislite o neavtorizirani biografiji o »vseh Titovih ženskah«, ki ga predstavlja kot primitivnejšo, bolj mačistično različico Casanove?

Ah, tisto je vendar trač! Sam sem bral bolj resne stvari o njem. Da je tista knjiga trač, sem se prepričal že med študijem najrazličnejših dokumentov in verodostojnejših biografij, sploh pa v pogovorih z nekaterimi ljudmi, ki so mu bili bližji; govoril sem tudi z dvema od njegovih treh uradnih žena.

Poleg Jovanke Broz ste se pogovarjali tudi s Herto Hass?

Ja, z njegovo drugo ženo. V obdobju, ko naj bi imel po tisti knjigi največ ljubice in naredil največ otrok, je bil zaprt v zaporu v Sremski Mitrovici z Mošo Pijadem. Že tukaj nekaj ne gre skupaj. S Herto sta bila poročena od leta 1932 do 1945, v obdobju 1932 do 1938, ko sta najbolj intenzivno živela skupaj, sta bila skupaj sprejeta v komiterno in v prostozidarsko ložo ter bila praktično neločljiva. Herta je takrat živela z njim v hotelu Moskvi in tedaj je avtor tiste kvazibiografije Titu prav tako pripisal cel kup ljubice in otrok. Dopuščam možnost, da jo je v tem obdobju tudi varal, a ne sedemdesetkrat, lepo prosim.

Kaj vam je o tem rekla Herta?

No, vsem je znana njegova velika ljubezen, Črnogorka Davorinka Paunović, s katero je živel

med vojno. Herta mi je povedala, da so jo že na začetku vojne zajeli ustaši, jo mučili v zaporu v Zagrebu, da bi iz nje iztisnili, kje se skriva njun sin Miša. Tretjo noč ni več zdržala in si je z ostrim predmetom poskušala prerezati žile. V zadnjem trenutku jo je rešila neka skupina Rdečega križa, nekakšna kontrola ženevske konvencije ... Potem jo je po dolгих pogajanjih Tito zamenjal za nemške generale, a to je že druga zgodba. Povedala mi je, da se s Titom ni sta videla do drugega zasedanja Avnoja v Jajcu. Herta je prišla tja, a kljub temu, da je bila njegova zakonita žena, ji najprej sploh niso hoteli povedati, kje je Titov šotor. Ko ga je našla, je vstopila in zagledala svojega moža, kako se brije pred majčkenim improviziranim ogledalcem, Davorinka pa mu je postiljala posteljo. On naj bi jo sicer zagledal v ogledalu, a se ni niti obrnil. Vprašala ga je: Šta radi ova žena tu? On se je bril naprej. Ili ide ona ili ja? Takrat naj bi se Tito obrnil in čisto mirno rekel: izlazim ja, a vas dvoje – dogovorite se. In odkorakal iz šotora. Herta ga ni hotela več videti do konca vojne. Leta 1945 je dala vlogo za ločitev, čeprav so jo vsi prepričevali, naj tega ne stori – medtem je namreč Davorinka umrla za tuberkulozo na Golniku. Ko se je hotela ločiti, ji je po vojni napisal dolgo pismo, v katerem jo je prepričeval, naj se ne loči, naj družina ostane skupaj, vendar mu je ona poslala nazaj telegram s sledečo vsebino: »Nikoli dvakrat ne klečim pred istim moškim. Herta.«

Sestali ste se tudi z Jovanko. Kako ste sploh prišli do nje?

S posredovanjem odvetnika Filote Fila, preko takratnega ambasadorja Cvetkovića v Trstu in s posredovanjem slovenske konzulke v Trstu Jadranke Šturm. Jaz sem ji že prej pošiljal ves material, a do nje ni prišlo nič.

Ko sem klical, se ni oglasila ona, ampak nek tip, ki me je vprašal – ko ste vi, ona ne prima nikavih posjeta, pišite ji pismo. Vsa ta pisma, ki sem jih pisal, seveda nikoli niso prišla do nje. Potem sem šel v akcijo, s taksijem sem se odpeljal do njene vile, pozvonil, videl sem jo, da me opazuje skozi okno, potem sem ji pod vratni porinil svoj dosje in ji pustil svojo številko. Takoj drugi dan me je poklicala.

Pogovarjala sva se na vrtu, v prisotnosti dveh tipov, najprej zelo neobvezno, v priporu je že šestindvajseto leto. Meni je rekla, da nima niti enega pravnega papirja, zakaj je zaprta. Takoj ko sva znižala glas in začela govoriti o teh kočljivih stavreh, je pristopil eden od stražarjev in rekel: Drugarice Jovanka, jako ste umorni, se obrnil k meni – a vi izvolite, in mi pokazal vrata.

Vsi žlahtni slovenski komedijanti se še vedno soočajo s tem, da je komedija pri nas podcenjena gledališka zvrst.

Ne vem, zakaj je tako, gotovo pa to drži. Sam nenehno poslušam zbadljivke, kako lahko svojega maršala furam že trinajst let. Kako lahko igram v Špas teatru? Zame šteje predstava, ki

je živa, ki diha z občinstvom – ne glede na to, ali je komedija ali tragedija, in ne glede na to, kdo režira in kdo igra v njej. Če je dvorana razprodana, to pomeni, da je predstava živa in je doseгла svoj namen. Da igramo ljudem. Da se energija z odra preliva v ljudi, ne na prazne stole v dvorani.

Vam osebno recimo ni zoprno, da se nekaj sezon zaporedoma pojavljate samo v komičnih vlogah? Ne občutite tega kot blokado za svojo igralsko rast?

Ne. Jaz rastem, če imam polno dvorano. Če igram visoko umetniško predstavo, pa v dvorani sedi pet ljudi, ne rastem, ne igralsko ne drugače, ker bi šel takrat najraje domov, sadit krompir, zalit oleandre in kivi na Krasu. S tem bi gotovo več naredil za svojo dušo in naravo, kot če stojim na odru za pet ljudi, ki zehajo.

Enkrat ste rekli, da se vam zdi veliko težje ustvariti dobro komično vlogo kakor tragično?

Je že res, da je najtežje narediti dobro vlogo, pa naj bo komična, tragikomična ali tragična. Jaz sem tak človek, ki v komediji, če si dober, takoj začutiš energijo občinstva, bolj čutiš, kako publika s tabo diha. Igrati komedijo, kadar si slabe volje, kadar si utrujen ali depresiven, je težko.

Hočete reči, da je za igralca težje, da ljudi spravi v smeh kakor v jok?

Zame ne. Jaz jih veliko lažje spravim v smeh. Moj problem je, da se na odru zelo težko jočem. Na filmu je drugače, imamo gospo Berto Meglič s kapljicami za oči, pa čebulo... (nasmešek)

Kakšen je vaš igralski ritual pred vstopom na oder?

Nimam ritualov. Imam svoj gumb, na katerega pritisnem, in to je to. Po mojem talentirani igralci ne potrebujejo raznih ogrevalnih vaj pa metod... Ko je ura pet do pol osmih si v posebnem stanju, seveda si, a ko greš na oder, se vse odpre. Si – ali te pa ni. Tu ti ne pomaga nobena metoda. Isti stavek bo talentiran komik povedal tako, da bodo ljudje v dvorani umirali od smeha, če ga daš igralcu brez talenta, bo v dvorani kislo nasmihanje in spogledovanje.

Zaposleni ste v Mladinskem gledališču in vendar izjemno malo igrate v rednih predstavah. Je to privilegij ali »kazen« za vašo zasedenost druge?

To ni moja izbira. Jaz bi prav rad igral tudi tako imenovane »velike vloge« v dobrih predstavah, a jih še nisem dočakal, pa sem že trinajst let v službi. Menda se me režiserji bojijo, ker nisem dovolj discipliniran, vedno me odnese v improvizacijo, v vsaki repriži dodam kaj novega, in to je lahko za soigralce, ki ne znajo poslušati svojega soigralca, na odru zelo moteče.

Nekateri igralci so kot kompjuterji, v katere vložiš disk s programom in potem bo vsak večer igral vlogo na popolnoma isti način. Vsak večer

iste pavze, isti poudarki, do pike iste besede, in vzdih, kot roboti. Najhuje je, ko opaziš, da te soigralec sploh ne gleda v oči, po moje taki igralci ne bi niti opazili, da sem izginil z odra, ampak bi ropotali svoj tekst dalje, kot da se ni nič zgodilo. Takih igralcev je osemdeset odstotkov in ti so tisti, ki prisegajo na delo, delo, delo, vaje, oni nikoli ne bodo priznali, da igalski talent velikokrat predstavlja osemdeset odstotkov dobre igre.

Rekli ste, da so najbolj talentirani igralci tudi najbolj leni? Voda na lastni mlin?

Saj sem že povedal. Če si talentiran, v svoji glavi ustvariš vlogo, daš lasuljo na glavo, mostiček v usta, masko, pa gremo na oder. kaj bi še moral delati? So igralci, ki prvič preberejo vlogo, pa bo to to. Nekdo drug se lahko muči do nezvesti, dela vse mogoče vaje, pa ogrevalne vaje, pa metode Stanislavskega skupaj z vsemi njegovimi dediči in mammo in teto, pa ne veš, ali te bo bo v dvorani, ko ga boš gledal, kako se muči na odru prišla prišla diareja ali se ti bo prostata vnela.

Kako potem oblikujete vlogo? Kako ste oblikovali vlogo v Zvenenju v glavi?

Odvisno katero vlogo in za katerega režiserja. Vsak ima svojo glavo in v njej svoje sanje.

Začeli ste pravzaprav z Živadinovim v Mariji Nablocki kot ena od sester gledališča Scipion Nasice, delali ste z Jovanovičem, s Tomažem Pandurjem, z Vitom Tauferjem... In vendar vas najbolj poznajo prav po vaših televizijskih likih in komercialnih vlogah? Vas stigma televizije in komercialnih gledališč že moti?

Nimate pojma, koliko igralcev ti mimogrede podcenljivo navrže, češ, kaj da vendar delam v Zoomu, kako je to grozno, ko pa ga Mario pokliče, če bi nastopil kot gost v kakšnem skeču, se priplazi tja po vseh štirih. Kar nekaj konkretnih primerov je, a jih ne bom omenjal z imeni. Nekateri vzvišeno vihajo nos nad tem, da delam v Špas teatru, hkrati pa ga zelo mika, da bi enkrat doživel tisti pravi feedback, salve smeha publike pod tabo... Takim rečem, pojdi na tržišče pa se prodajaj! Bomo videli, koliko časa boš imel polno dvorano. Ta hipokrizija mi gre strážno na živce. V igralčeviaturi je, da rabi pozornost, in da mora biti viden. če ga nihče ne gleda in posluša, ga ni.

Pred leti ste večkrat omenili, da ste povišali honorarje in si z maršalom Titom kupili stanovanje.

Ja, nekaj je prispeval Tito, veliko pa tudi uspešnica Teta Magda v Kranju.

Enkrat sem bila priča, kako ste nepričakovano odpovedali nastop kot maršal, in naročniku zabrusili, da niste nobena ukrajinska prostitutka?

Najbrž se je že grdo obnašal. Ne grem kamorkoli. Če me pokličejo teden ali dva pred dogodkom, ne nastopim iz principa, ker se vendar ne

uklaščite zadnjico minuto. Potreben je nek odnos. Jaz prodajam svoje znanje in talent. In ko me vprašajo, koliko stanem, takoj za tem začudeno zategnemo – a toliko? Za ta denar kupimo slavljenski zlato verižico. Ob tem pa bodo narezki za dvesto, tristo ljudi in pijača stali desetkrat toliko kot jaz. To je res fenomen. Ko Slovenec nekaj praznuje, mu ni težko dati za tisto, kar bodo požrli in popili, ko pa je treba plačati igralca, se obnaša, kot bi moralo biti meni osebno v čast, da lahko sploh nastopam.

No, koliko pravzaprav stanete? Kot Tito.

Koliko stanem? Saj to ni nikakršen velik denar, da bi moral skrivati. Sto tisoč tolarjev, če gre za večjo obletnico, praznovanje. A to pomeni, da sem tam vsi večer, da animiram muziko, kar pomeni prvi pridem in zadnji grem, tudi ob šestih zjutraj. Na veliko veselje slovenske policije, ki me na poti domov potem ustavi, mi da pihat in me potem buzerira.

Znan obraz ne pomaga?

Pomaga me, kvečjemu obratno. Zadnjič je tovariš policaj, ko me je zagledal v avtu, kar zavrel, prvi orgazem je doživel že, ko je zahteval dokumente in me vprašal, če sem kaj pil, češ zdaj ga pa bomo. Druga je doživel, ko sem napihal 1,8, potem pa še tretjega, ko je šel na policijsko postajo, kjer se je pred kolegi hvalil, koga je ustavil in kako ga je maltretiral. Ker ni šlo za uradni postopek, med vrsticami je bilo toliko namigov, žaljivk, da... Ampak bil sem sam in brez prič. Policaja sta bila dva.

Če gre za veselico, računam sto petdeset tisoč, kar pomeni, da potem plačam tongskega mojstra pa limuzino, in na koncu mi spet ostane okrog sto tisočakov. To gotovo ni kakšen zvezdniški honorar.

Junak filma po Ellisovi predlogi Pravila slavljenja Sean Bateman zase pravi, da je emocionalni vampir, ki se hrani z ekstremnimi emocijami drugih. Glede na dogodke, ki jih opisujete vaši kolegi, sploh Desha Muck v vašem portretu, je to idealna oznaka za vaše igalske ekshibicije izza odra

Na kaj natančno mislite?

Na to, kako ste prijatelje spravili ob pamet, ker ste jih klicali, da ste doživeli nesrečo in da umirajte, ujeti v zmečkano pločevino....Kako ste se v Valdoltri po operaciji kolena menda oblekli v doktorja in detali šov po bolnišničnih hodnikih?

Da je Desha to napisala? (smeh) Ja, ko sem že okrevljal, sem si nataknil kirurško masko, dal gor belo haljo, pa sem začel obhod po sobah... sestram se je zdelo zabavno pa so sodelovale. samo malo preveč so se hihitale. Hodil sem mimo pacientov, ki so se ravno zbujali po operaciji... Enemu sem rekel, da ga bomo že čez uro odpustili, on pa je ležal tam z vsemi infuzijami in cevkami... Drugemu sem razložil, da bo treba še enkrat pod nož. Kako še enkrat? je rekel možak. - Nobenih vprašanj, sem bil strog: Ste vi